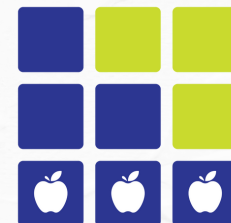

Teikas

Suns un kaķis

Senos laikos cilvēks nopirka lopus.

Viņš sūtīja kaķi lopus ganīt.

Bet suns pa to laiku tikai gulēja un naktī rēja uz mēnesi.

Kaķis uz suni dusmojās.

Tāču viņš neko nevarēja sunim izdarīt.

Zvēru valdnieks sunim bija iedevis brīvības grāmatu.

Brīvības grāmata ļāva sunim nestrādāt.

Kādu dienu kaķis noguris pārnāca no lopu ganīšanas.

Suns gulēja aizmidzis.

Kaķis klusi piegāja pie suņa un paņēma brīvības grāmatu.

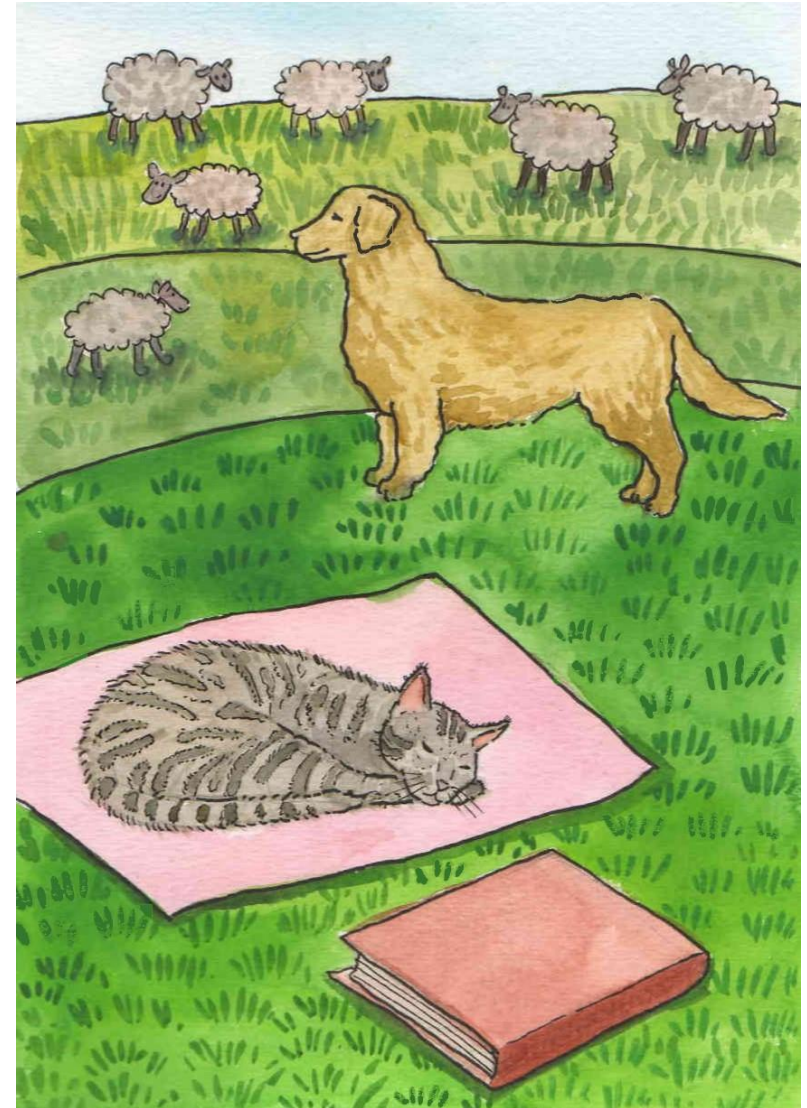
Tad kaķis ātri paslēpa brīvības grāmatu un devās gulēt.

Pēc laiciņa kaķis modināja suni.

Tagad sunim jāiet ganīt lopus!

Suns meklēja savu brīvības grāmatu.

Viņš nevarēja to vairs atrast.

Kopš tā laika suns gana lopus.

Kaķis tikmēr guļ mājās.

Tāpēc katru dienu pēc darba suns dusmīgi skrien pakaļ kaķim.

Kaķis bēg un šņāc uz suni.

Bet brīvības grāmata tā arī palika pie kaķa.

Pērkons

Senos laikos Pērkons smēla ūdeni no upēm un ezeriem.

Viņš piepildīja ar ūdeni mākoņus.

No pilnajiem mākoņiem pār zemi lija stiprs lietus.

Dažreiz Pērkons dusmojās un skaļi rūca.

Dusmās Pērkons meta zibeni.

Zibens spēriena vietā varēja atrast bultu vai lodi.

Ar šādu bultu vai lodi varēja ārstēt slimības.

Tajos laikos Daugavas vidū bija liels akmens.

Uz akmens dienu un nakti sēdēja Velns un ķemmēja matus ar zelta ķemmi.

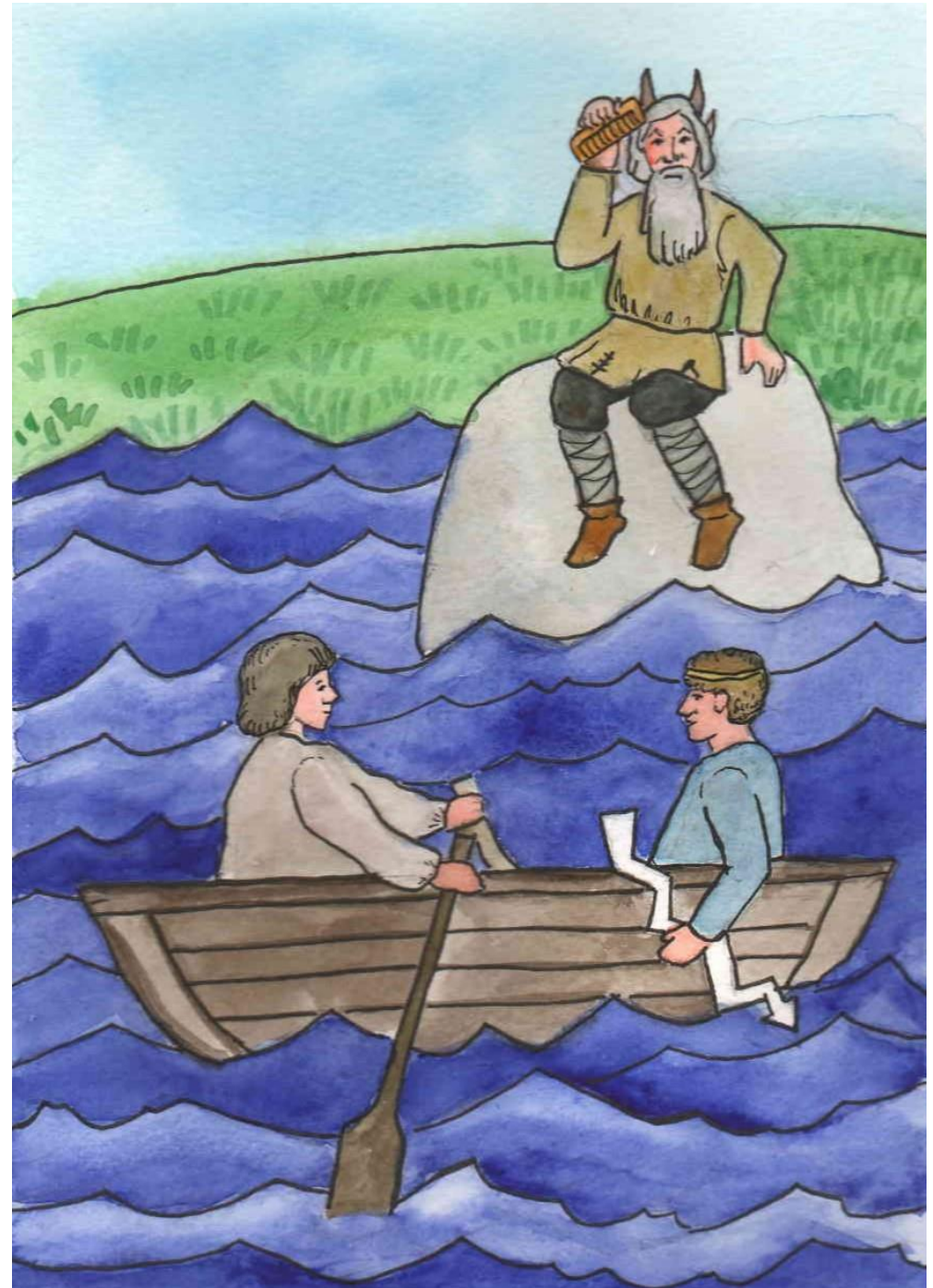
Dažreiz Velnam bija garlaicīgi.

Tad Velns darīja visādus nedarbus.

Viņš sakūla Daugavas ūdeņus nemierīgus.

Tā Velns slīcināja zvejniekus un lauza laivas.

Pērkons gribēja velnu par nedarbiem sodīt.

Bet Velns bija viltīgs un slēpās Daugavā.

Tad Pērkons parasta cilvēka izskatā atnāca pie kāda zvejnieka.

Viņš lūdza zvejniekam ar laivu aizvest viņu līdz akmenim.

Zvejnieks kopā ar Pērkonu piebrauca tuvu akmenim.

Velns sēdēja uz akmens un ķemmēja matus.

Pērkons ar zibeni trāpīja Velnam tieši krūtīs.

Nu Velns bija beigts.

Bet Pērkons uzskrēja debesīs.

Uz akmens palika zelta ķemme.

Zvejnieks paņēma zelta ķemmi sev.

Viņš uzdāvināja ķemmi līgavai.

Bet Daugava no tā laika ir mierīga.

Kā radies mēness

Senos laikos Velnam bija grūti padzerties ūdeni no dīķa.
Nogulties pie dīķa Velns nevarēja.
Viņam vajadzēja trauku ūdens pasmelšanai.

Citreiz pie trauka Velns nevarēja tikt.
Tad viņam bija jāiet dīķī iekšā.
Tikai dīķa vidū Velns varēja padzerties ūdeni.

Kādā reizē Velns ļoti gribēja dzert.
Viņš gāja iekšā dīķī.
Taču ūdens dīķī bija velnam tikai līdz ceļiem.

Pie dīķa sēdēja kāds vīrietis un ēda brokastis.
Vīrietim rokās bija tukšs trauks.
Vīrietis ar tukšo trauku pasmēla dīķī ūdeni un padzērās.
Velns lūdza iedot tukšo trauku viņam.
Vīrietis par to prasīja velnam piebērt trauku pilnu ar naudu.
Velns iebēra naudu traukā.

Par to vīrietis velnam iedeva trauku.

Velns sāka smelt traukā ūdeni un dzert.

Velns dzēra ilgi, ilgi.

Beigās dīķis bija tukšs un trauks caurs.

Velns meta trauku debesīs.

Trauks palika debesīs.

Velns rādīja uz trauku un savā valodā kļiedza:

“Mē...Nes... Mē... Nes”!

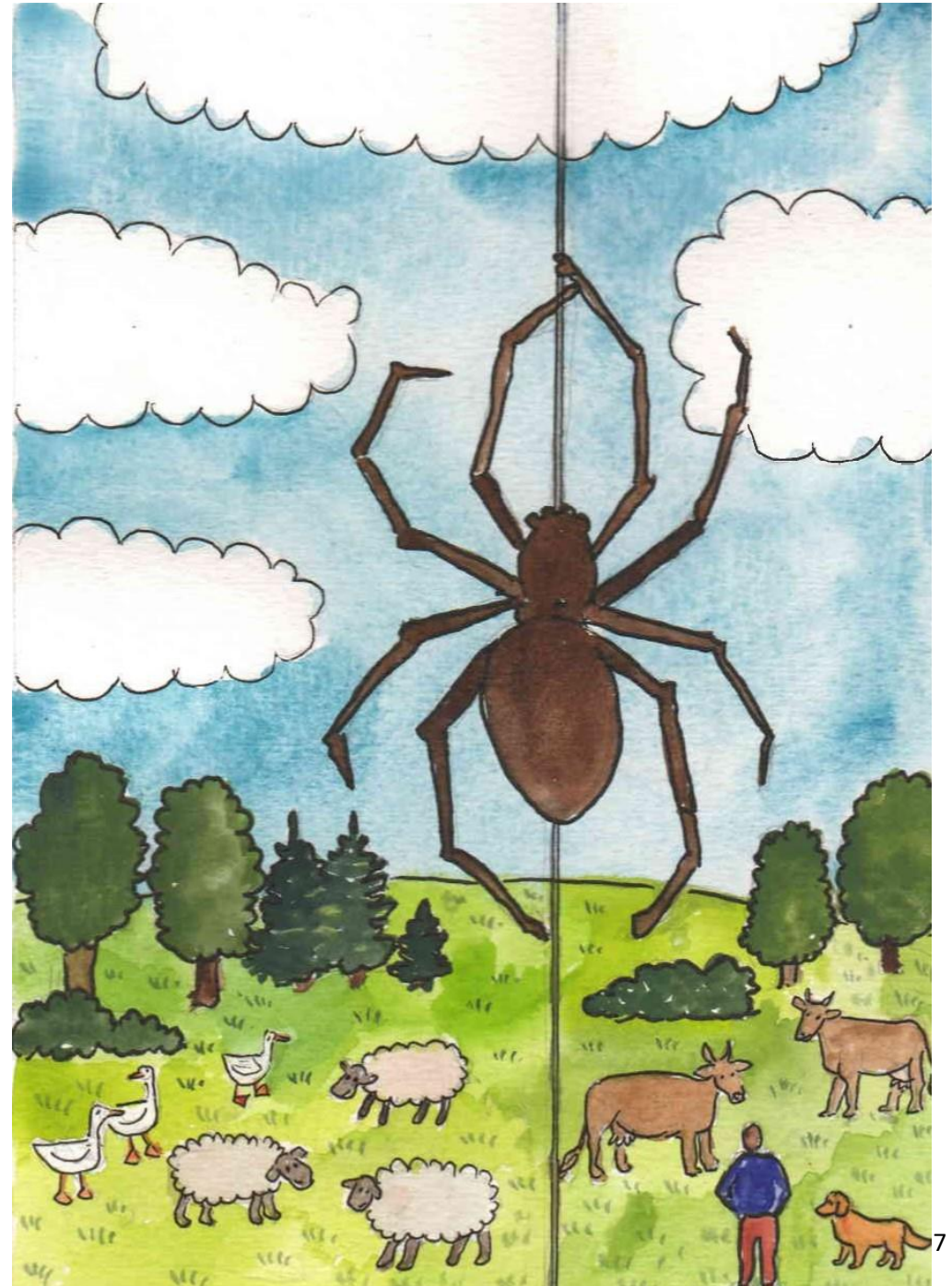
Tāpēc cilvēki debesīs uzместo trauku sauc par mēnesi.

Kāpēc zirneklim līka mugura

Reiz zirneklis skatījās uz ganu puiku Janci.
Jancis nekārtīgi ēda maizi.
Maizes drupačas krita zemē.
Arī sunim Jancis meta maizi zemē.
Zirneklis nolēma par to sūdzēties Dievam.

Zirneklis uztaisīja diegu un pa to kāpa augšā pie Dieva.
Viņš uzkāpa debesīs tajā pašā dienā.
Jancis ieraudzīja diegu un arī nolēma pa to kāpt debesīs.
Jancis kāpa ļoti ilgi.
Zeme palika tālu lejā.
No augšas viss izskatījās ļoti mazs.

Jancis kāpa dienu, nakti un vēl vienu dienu.
Vēl viņš nebija debesīs.
Augšā bija ļoti auksti.
Jancis iekūra ugunskuru, sasildījās un izgulējās.
No rīta viņš paēda brokastis un kāpa tālāk.

Pirms pusdienām Jancis nonāca galā.

Debesīs Jancis piegāja pie Dieva mājas durvīm.

Puisis aiz durvīm dzirdēja zirnekļa un Dieva sarunu.

Zirneklis sūdzējās par drupačām un maizes mešanu zemē.

Jancis iegāja pa durvīm un Dievam skaidroja:

“Zirneklis tikai guļ savā tīklā un šūpojas.

Es visu dienu ganu lopus.

Ganībās galda nav ne man, ne sunim.

Kā lai paēd bez galda?

Nokritušās maizes drupačas apēd putni.

Arī sunim maizi metu zemē.”

Dievs Jancim piekrita. Viņš sarāja zirnekli:

“Kāpēc tu kāpi debesīs ar muļķīgām sūdzībām?”

Dievs uzsita zirneklim pa muguru.

Zirneklis krita zemē no debesīm.

Zirneklis nokrita zemē tieši uz muguras.

Viņš ilgi nevarēja piecelties.

Kopš tā laika zirneklim ir līka mugura.

Jancis vēl paciemojās debesīs un pa to pašu diegu viegli
nokļuva atpakaļ uz zemes.

Gudrais eža padoms

Senos laikos Dievs radīja zemi.
Taču zemes sanāca ļoti daudz.
Nu Dievs bēdājās.
Kur likt lieko zemi?

Pie Dieva pienāca Ezis un jautāja:
“Par ko tu bēdāties?”
Dievs Ezim teica:
“Zemes sanāca pārāk daudz.”

Ezis ieteica Dievam zemi rakt un mest kaudzēs.
Dievs tā arī darīja.
Viņš raka bedres un meta zemi kaudzēs.
Uzbērtās zemes kaudzes kļuva par kalniem.
Bedru vietās izveidojās jūras.

Par labo padomu Dievs gribēja Ezim dāvināt kažoku ar zelta spalvām.

Taču Ezis labāk gribēja kažoku ar asām adatām.

“Tas mani pasargās no ienaidniekiem,” teica Ezis.

Dievs klausīja Ezi un iedeva viņam kažoku ar adatām.

Ass adatu kažoks ežiem ir vēl šodien.

Darba grupa

ERASMUS+ projekts
2020-1-LV01-KA204-
077527 Viegļās valodas
veicināšana sociālajai
iekļaušanai 'PERLSI

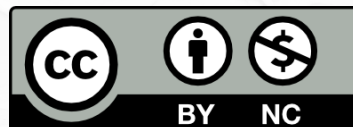

VELGA POLINSKA
DITE LIEPA
OĻEGS VOLODJKO
PĀVELS BISTROVS
LĪGA LIPČIKA
DAGNE VENTIŅA

PERLSI

SOLUTION AND IMPACT

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union